

לאן ממשיכים מכאן?! זו שאלה הנשאלת כיום בבתים רבים בישראל, כי מחאה עוצמתית ככל שתהיה יכולה לעכב תהליכים במוקד קבלת ההחלטות אבל לא יכולה למנוע שינויים שמקורם בדפוסי חברה שהתעצבו בישראל לאורך שנים.

אנו בפרויקט כנען מזהים מקבץ של תהליכים בחברה הישראלית שלא משאירים מקום לספק, **ככה לא ניתן להמשיך**, אבל גם לא ניתן להחזיר את הגלגל לאחור. אנו מזהים תהליכים של 'מלחמת תרבות', תהליכים שהובילו למצב שאותו אנו מכנים 'מצב פוסט-ציוני', שבו הציווי המובלע לאיזון בין לאומיות דמוקרטית וליברליזם הופך. אנו מזהים 'פצצה דמוגרפית' שלא ניתן לפרק ואנו מזהים צורך בשינוי מהותי באופן שבו אנו מתייחסים 'לרכיב הזהות הלאומית בפרט וזהויות בכלל' כתנאי מקדים לדו קיום בלתי נמנע בין קבוצות זהות שונות.

כל אלו, תהליכים מבנים שהתעצבו במשך שנים. שום מחאה לא תוכל למחוק אותם. מוכרחים לחשוב אחרת.

שיטת המשטר בישראל נקראת **"משטר-אוניטרי"**, משטר המבוסס על שלטון מרכזי. במשטר-אוניטרי, האוחזים בשלטון יכולים לקבוע את מידת הביזור של הכוח לקבל החלטות ביחס לאורחות החיים של התושבים, למשל את דרגת החופש שתינתן לרשות המקומית לעיצוב אורחות חיים ייחודיים בתחומה. משטר-אוניטרי יכול לעבוד היטב כאשר חברה מאוחדת תחת נרטיב משותף. ואכן החברה בישראל עוצבה מיום הקמתה (זוהרים את כור ההיתוך?) באופן שבו מניחים את קיומם של נרטיב ישראלי משותף, חוצה מגזרים ומערכות ערכים. לכך אנו מתכוונים במלה **"ממלכתית"**. למעשה רובנו גדלנו והתחנכנו תחת פרדיגמה מחשבתית שגורמת לנו לחשוב על החברה הישראלית באופן ממלכתי. לשם גם רובנו מכוונים כשאנו חושבים על פתרונות.

אלא שדברים הסתבכו. מסתבר שבמשטר אוניטרי ישנו כשל מובנה שהאוחז בשלטון יכול לנצל. הכשל בא לכדי ביטוי ביכולתו של השלטון המרכזי לפעול כנגד ביזור הכוח ולרכז אצלו את מלוא הכוח כך ששלטון-מרכזי הופך לשלטון-ריכוזי ומשם הדרך לשלטון-אבסולוטי, שבו רשויות מופרדות הופכות לרשות אחת, קצרה להחריד. וכשזה קורה, לא מספיק להתנגד, צריך גם לחשב מסלול מחדש. צריך לבחון את דפוסי החברה שהובילו למצב ומהתובנות צריך לצמוח, גם אם זה אומר להשתחרר מפרדיגמה מחשבתית אחת ולאמץ אחרת.

כנען
התנועה לאוטונומיה
דמוקרטית-ליברלית
ולפדרציה-מגזרית

מעוניינים לדעת מה אנו מציעים כפתרון?
הכנסו לאתר שלנו בכתובת: <https://democrat.co.il>

לאן ממשיכים מכאן?! זו שאלה הנשאלת כיום בבתים רבים בישראל, כי מחאה עוצמתית ככל שתהיה יכולה לעכב תהליכים במוקד קבלת ההחלטות אבל לא יכולה למנוע שינויים שמקורם בדפוסי חברה שהתעצבו בישראל לאורך שנים.

אנו בפרויקט כנען מזהים מקבץ של תהליכים בחברה הישראלית שלא משאירים מקום לספק, **ככה לא ניתן להמשיך**, אבל גם לא ניתן להחזיר את הגלגל לאחור. אנו מזהים תהליכים של 'מלחמת תרבות', תהליכים שהובילו למצב שאותו אנו מכנים 'מצב פוסט-ציוני', שבו הציווי המובלע לאיזון בין לאומיות דמוקרטית וליברליזם הופך. אנו מזהים 'פצצה דמוגרפית' שלא ניתן לפרק ואנו מזהים צורך בשינוי מהותי באופן שבו אנו מתייחסים 'לרכיב הזהות הלאומית בפרט וזהויות בכלל' כתנאי מקדים לדו קיום בלתי נמנע בין קבוצות זהות שונות.

כל אלו, תהליכים מבנים שהתעצבו במשך שנים. שום מחאה לא תוכל למחוק אותם. מוכרחים לחשוב אחרת.

שיטת המשטר בישראל נקראת **"משטר-אוניטרי"**, משטר המבוסס על שלטון מרכזי. במשטר-אוניטרי, האוחזים בשלטון יכולים לקבוע את מידת הביזור של הכוח לקבל החלטות ביחס לאורחות החיים של התושבים, למשל את דרגת החופש שתינתן לרשות המקומית לעיצוב אורחות חיים ייחודיים בתחומה. משטר-אוניטרי יכול לעבוד היטב כאשר חברה מאוחדת תחת נרטיב משותף. ואכן החברה בישראל עוצבה מיום הקמתה (זוהרים את כור ההיתוך?) באופן שבו מניחים את קיומם של נרטיב ישראלי משותף, חוצה מגזרים ומערכות ערכים. לכך אנו מתכוונים במלה **"ממלכתית"**. למעשה רובנו גדלנו והתחנכנו תחת פרדיגמה מחשבתית שגורמת לנו לחשוב על החברה הישראלית באופן ממלכתי. לשם גם רובנו מכוונים כשאנו חושבים על פתרונות.

אלא שדברים הסתבכו. מסתבר שבמשטר אוניטרי ישנו כשל מובנה שהאוחז בשלטון יכול לנצל. הכשל בא לכדי ביטוי ביכולתו של השלטון המרכזי לפעול כנגד ביזור הכוח ולרכז אצלו את מלוא הכוח כך ששלטון-מרכזי הופך לשלטון-ריכוזי ומשם הדרך לשלטון-אבסולוטי, שבו רשויות מופרדות הופכות לרשות אחת, קצרה להחריד. וכשזה קורה, לא מספיק להתנגד, צריך גם לחשב מסלול מחדש. צריך לבחון את דפוסי החברה שהובילו למצב ומהתובנות צריך לצמוח, גם אם זה אומר להשתחרר מפרדיגמה מחשבתית אחת ולאמץ אחרת.

כנען
התנועה לאוטונומיה
דמוקרטית-ליברלית
ולפדרציה-מגזרית

מעוניינים לדעת מה אנו מציעים כפתרון?
הכנסו לאתר שלנו בכתובת: <https://democrat.co.il>